Za našo deco.

Ruske bajke.

Zlata ribica.

V hišici kraj širokega morja sta prebivala starec in starka. Živela sta v velikem siromaštvu. Starec je spletal mreže in se je vozil na morje, da bi lovil ribe, s katerimi je hranil sebe in starko. Nekega dne je zopet vrgel svojo mrežo v morje. Ko jo je izvlekel, je bila zelo težka. Mislil je, da je prepolna rib. Ali, glej čudo, bila je prazna, le na dnu se je lesketala ena, edina ribica. To pa ni bila ribica, kakor druge, ampak bila je zlata.

Ribica je izpregovorila starcu: »Starec, ne ubij me! Pusti me zopet v vodo, pa ti bom izpolnila vse, kar si boš poželel.« Starec je zopet spustil ribico v morje in se je vrnil domov. Vprašala ga je starka: »Kaj si vlovil, starče?«

»Samo eno, in sicer zlato ribico, pa sem jo zopet spustil v vodo. Ribica me je bila lepo zaprosila: »Pusti me, starče, nazaj v morje in izpolnila ti bom vse, kar si boš želel. Usmilila se mi je uboga živalica in vrnil sem jo zopet morju,« je odgovoril starec.

»Ej, budalo neumno,« je zakričala starka, »srečo si držal v roki, pa si jo vrgel stran.« Ves dan mu ženi ni dala miru in mu je predbacivala, »da ni vsaj hleb kruha zahteval od ribice.«

Starcu je bilo tega godrnjanja nazadnje preveč. Zato se je podal na morsko obalo in je tam glasno zaklical: »Oj, ribica, ribica!«

Zlata ribica je priplavala do obale in je povprašala starca:

»Česa želiš, starček?«

»Žena me je poslala, da zahtevam kruha od tebe, ker nam ga je zmanjkalo,« je odgovoril starec.

»Pojdi, starče, domov in bodi brez skrbi, kruha bo za vaju dovolj,« je rekla ribica in je spet izginila v valovih.

Starec se je vrnil k svoji hišici in je vprašal starko:

»Starka, ali imaš kaj kruha?«

»Kruha je dovolj,« je odgovorila starka, »ali sedaj imam drugo nevoljo. Korito, v katerem perem perilo, je povsem počeno, pa voda odteka na vse strani. Idi k zlati ribici in prosi jo za novo korito.

Starec je odšel na morje in je zaklical:

»Ribica, zlata ribica, priplavaj do obale!«

Priplavala je zlata ribica do obale in je vprašala:

»Kaj bi pa še rad, starček?«

»Žena me je poslala sem. Prosi te, da ji daš novo korito!«

»Dobro, dobro, dobila bo starka novo korito,« je rekla zlata ribica in se je zopet izgubila v vodi.

Starec se je vrnil domov. Komaj je odprl vrata, že je zakričala nanj žena:

»Takoj idi zopet k zlati ribici in zahtevaj od nje novo hišico. Sam vidiš, da v taki koči ne moreva dalje bivati.«

Zopet se je starec podal na morje in je zaklical:

»Ribica, zlata ribica!«

»Česa pa sedaj želiš, starček, kaj ti manjka?« se je takoj javila ribica.

»Napravi nama novo hišico,« je prosil starec. »Žena me psuje in zasmehuje in ne more mirovati. Pravi, da noče take koče, saj se že ruši na vseh koncih in krajih.«

»Bodi brez skrbi, starček moj, pojdi domov in zahvali Boga. Vse je že gotovo,« je izpregovorila zlata ribica in je zopet izginila v morski vodi.

Vrnil se je starec, a na njegovem dvorišču je stala nova hišica, čista in lepa. Nasproti mu je prišla žena, srdita in slabe volje. Kričala je:

»Joj, kako si te neumen! Saj ne veš, kako bi mogel postati srečen. Ti misliš, če si izprosil tole hišico, da je sedaj že dovolj. Takoj poišči spet zlato ribico in ji povej, da nočem več biti kmetica, ampak da hočem postati gospa, da hočem, naj me ljudje slušajo.«

Odšel je starec na morsko obalo in je zaklical z močnim glasom:

»Oj, ribica, zlata ribica!«

»Kaj pa bi že zopet rad, starček?« je vprašala zlata ribica.

»Žena mi ne da miru,« je odgovoril starec, »čisto pohlepna je postala. Noče biti več kmetica, ampak rada bi bila gospa.«

»Ne žaluj, pojdi domov in zahvali Boga, vse bo urejeno.«

Vrnil se je starec, a namestu hišice je stala tu gosposka hiša. Po dvorišču so tekali sluge, v kuhinji je tolkel kuhar, žena pa je sedela na lepem stolu v dragoceni obleki in je izdajala zapovedi.

»Zdravstvuj, žena!« jo je ogovoril starec.

»Joj, ti zarobljeni kmetavzar, kako si drzneš, da mene, gospo, kličeš za svojo ženo? Hej, sluge, primite tega kmeta, spravite ga v hlev in dobro ga natepite!«

Služabniki so bili takoj tu, prijeli so starca, odvedli so ga v hlev in tam so ga tako natepli, da je komaj in komaj še mogel hoditi.

Nato je starka-gospa postavila starca za slugo. Dali so mu metlo v roke, da bi pometal dvorišče. Če pa je ostalo kje kaj malega nesnage, so ga takoj spet zavlekli v hlev, kjer je moral vsakokrat pretrpeti hude udarce.

»Stara čarovnica,« si je mislil starec, »sedaj ko je srečna, se je odvrnila od mene, da me niti za moža noče več priznati.«

Ni preteklo dosti časa, pa je starki že presedalo biti gospa. Zato je dala poklicati starca.

»Teči, stari tepec, k zlati ribici in povej ji, da nočem biti več samo gospa, ampak naj me napravi za carico.

Dalje sledi.

Mož, ki je spravil preko Atlantskega Oceana 100. tisoč kanačrkov.

Na svetu izsledimo večkrat res čudne poklice. G. Oppermann iz Alfelda izvršuje poklic ptičjega spremljevalca in je obhajal zdaj prav poseben jubilej. Na parniku »Njujork« je končal 50kratni prevoz preko Oceana kot spremljevalec pošiljke po 2 tisoč kanarčkov harcerjev v Združene države. Pri 50kratnem takem spremstvu je spravil iz Evrope v Ameriko 100 tisoč kanarčkov.

— —

Dnevna produkcija premoga.

Ako kje čitamo, da izkopljejo na leto 1.3 milijarde ton črnega premoga in 200 milijonov ton rujavega premoga, si ne moremo ustvariti prave slike o tej produkciji. Veliko preglednejša bo slika, ako se zamislimo v dnevni proizvod. Ako vzamemo, da ima leto 300 delovnih dni, dvignejo v Nemčiji vsak dan izpod zemlje 36.320 vagonov (vagon po 15 ton). Tak s premogom naloženi vlak bi bil dolg 290 km. Ravno tak premogovni vlak z na dan izkopanim premogom bi dosegel na Angleškem dolžino 434 km, v ameriških Združenih državah 920 km, na Francoskem 90 km, na Poljskem 77 km, na Japonskem 73, v Rusiji 64, v Belgiji 45, v Angleški Indiji 36, na Čehoslovaškem 28 km in na Kitajskem 27 km. V vseh ostalih državah ter pokrajinah je dnevna produkcija znatno manjša. Manjše količine dajo na dan premoga Jugoslavija 98 vagonov, Švedska 88, Rumunija 84, Italija 48 in Avstrija 46. Za dnevno produkcijo celega sveta bi rabili 293 tisoč vagonov in tak tovorni vlak bi bil dolg 2200 km.

Naročajte „Nedeljo“!